

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 2**

УДК 355.232(477)

Ілля Сергійович КАЗМІРЧУК,

курсант групи Ф4-102 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат історичних наук Іванов С. Ю.

**СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ЗБРОЙНИХ СИЛ ЗА УРЯДУ
ДИРЕКТОРІЇ УНР**

До 1917 року українські землі були розділені між двома імперіями – Російською та Австро-Угорською. Тому під час Першої світової війни уряди обох імперій мобілізували до своїх військ майже все чоловіче населення України. Але разом із революційними подіями у Російській імперії, в Україні розпочинається формування власних Збройних сил. Ідея відновлення української державності здобула підтримку солдат-українців російської армії.

Створення справжніх національних військових сил розпочалось у 1917 році після проголошення Центральною Радою Української Народної Республіки. Однак для створення таких сил потрібен був час якого не було: з однієї сторони більшовицька Росія уже розпочала наступ проти УНР, а з іншої – Добровольча армія А. Денікіна. В умовах війни було підписано договір між УНР і країнами Четверного блоку, за умовами якого ці країни зобов'язувались допомогти Україні зберегти незалежність. Німецько-австрійські війська справді завадили російській окупації українських земель, проте натомість розпочали власну. Внаслідок втручання цих військ у державні справи відбувся переворот, який восени 1918 року привів до влади гетьмана Павла Скоропадського.

14 листопада 1918 року Директорія УНР очолила антигетьманське повстання, метою якого було відновлення республіки. До складу Директорії входили: В. Винниченко, С. Петлюра, Ф. Швець, П. Андрієвський, А. Макаренко та Є. Петрушевич. Основою нового війська стали загін Січових стрільців, Запорізький корпус і Сердюцька дивізія гетьманської армії, що переметнулася на бік революціонерів. Проте країна все одно перебувала у критичному становищі – вона була оточена ворогами: Більшовицькою Росією, Добровольчою армією А. Денікіна, відновленою Польщею та військами Антанти. Згодом було проведено реформацію вищих військових установ. Був створений Оперативний штаб та запроваджено посаду Головного Отамана, яким став С. Петлюра. Функції штабу після втрати Києва у лютому 1919 року перейняв Штаб Дієвої армії. Після цих перетворень Армія УНР поділялася на 4 групи, що діяли на різних фронтах: Лівобережна, Правобережна, Південна і Дністрянська. Вже у квітні 1919 року Армія УНР змогла утримувати лише частину Волині та Північного Поділля. Не маючи централізованого керівництва, вона фактично розпалася на окремі групи. Після цього була проведена спроба

реорганізації та зведення війська в 11 дивізій, після якого особовий склад армії налічував близько 15 тисяч осіб. Проте Армія УНР, оточена військами радянської та Добровольчої армії, утримувала лише невелику територію навколо Кам'янця-Подільського.

Отже, становище українського війська у 1917–1919 роках було вкрай складним. Директорією УНР була зроблена спроба створити регулярну армію, проте за відсутністю достатньої кількості часу та військової агресії з боку інших країн це було практично неможливо. Ці обставини призвели до втрати Директорією влади та радянської окупації українських земель.

Одержано 19.04.2019

УДК 94(477)

Роман Русланович ОРЛОВ,

курсант групи Ф4-102 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат історичних наук Іванов С. Ю.

ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНЬОЇ ТА ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ГЕТЬМАНА ПАВЛА СКОРОПАДСЬКОГО

Павло Скоропадський самопроголошений гетьман України був не тільки політичним, громадським діячем і військовиком але й одним з лідерів та ідеологів монархічного гетьманського руху. Він пройшов довгий та складний шлях від звичайного військового до посади генерала і саме на цій посаді у квітні 1918 року П. Скоропадський був обраний гетьманом України і на жаль був останнім з них.

Його політику не можна назвати ні позитивною, ні негативною, вона була неоднозначною і в деякому сенсі навіть непередбачуваною. Якщо розглядувати внутрішню політику гетьмана, то він розглядав багато питань зв'язаних з промисловістю, адміністративним апаратом та новим урядом але головним пріоритетом у внутрішній політиці Скоропадського було земельне питання.

Під час вирішення земельного питання був розглянутий «Проект загальних основ земельної реформи», що через деякий час викликав різкий протест у більшості селян і невдоволення великих землевласників. Ця реформа призвела до відновлення поміщицького землеволодіння, що не зовсім сподобалася звичайним громадянам. Для працівників у сфері промисловості встановлювався новий робочий графік за яким їм приходилося працювати 12 годин кожного дня, а також був відновлений залізничний рух завдяки відбудуванню мостів та старих залізничних колій.

Під час його гетьманування була введена грошова реформа, яка створила програму по збалансуванню державного бюджету та було вжито заходів щодо становлення української грошової системи.